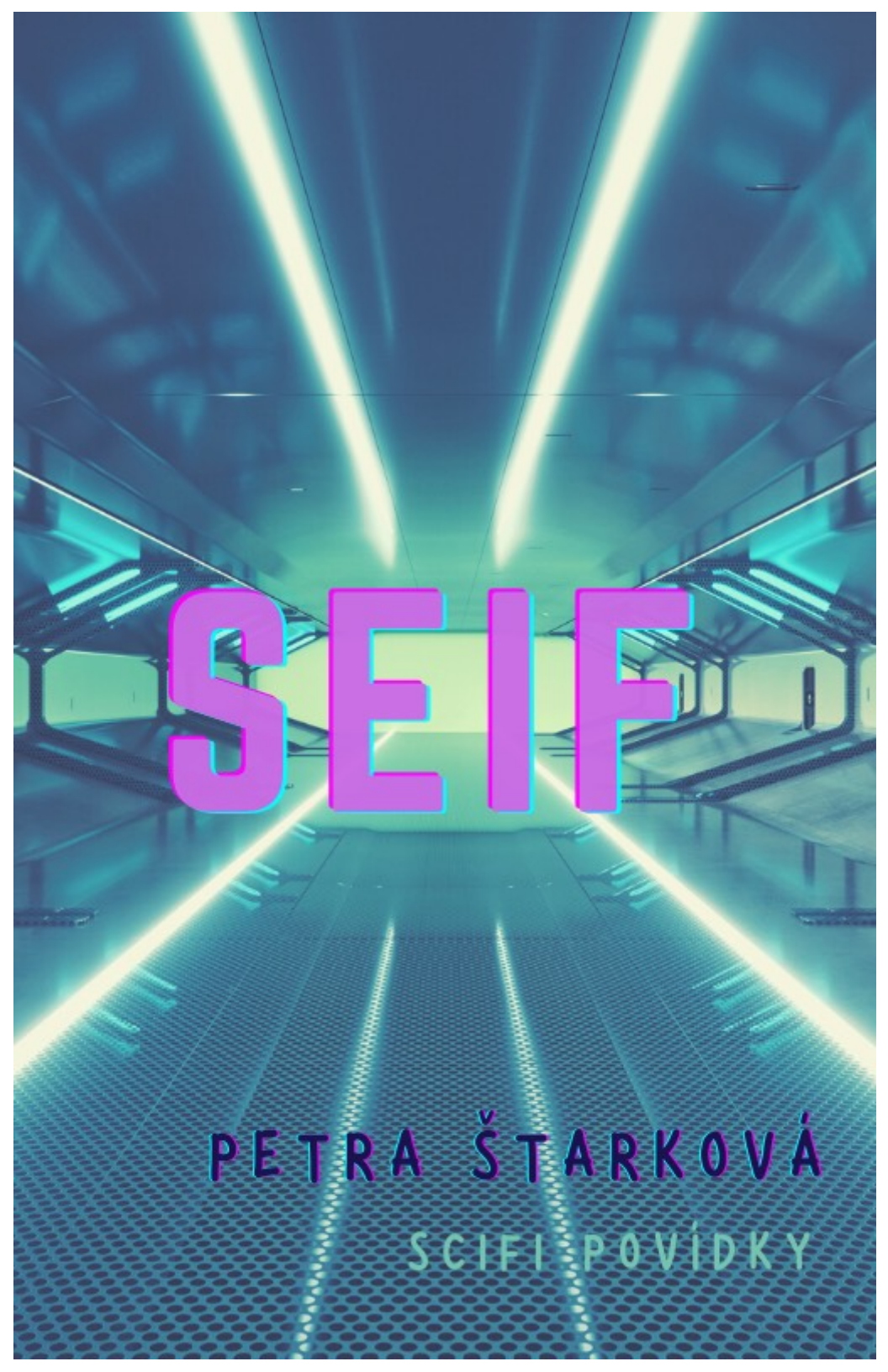

SEIF

PETRA ŠTARKOVÁ

SCIFI POVÍDKY

Sci-fi povídky

SEIF

PETRA ŠTARKOVÁ

Copyright © Petra Štarková 2021
Czech edition © Petra Štarková 2021
Cover art © Petra Štarková, Canva 2021

ISBN 978-80-270-9211-6 (ePub)
ISBN 978-80-270-9212-3 (mobi)
ISBN 978-80-270-9210-9 (pdf)

www.petrastarkova.cz

*„Půl mne je lidská a půl nelidská. Zabil jse ho tou svojí
nelidskou půlkou.“*

David Drábek

in Kosmická snídane aneb Nebřenský

MILÍ ČTENÁŘI,

v rukou držíte sbírku povídek, které vznikly v minulých letech. Některé byly psány pro sborníky sci-fi a fantasy autorů, jiné vycházely v časopisech (například XB-1, Psychologie Dnes). Protože moje tvorba je dost různorodá, pokusila jsem se do téhle knížky dát dohromady ty z mých příběhů, které spadají do žánru sci-fi. Nejsem úplně technicky zaměřená, mám humanitní vzdělání a nemám vztah ke zbraním, což je obvykle v psaní science fiction docela nevýhoda. Takže v mé tvorbě nečekejte přesné popisy kosmických lodí nebo epické bitevní manévry. Psala jsem vždycky a píšu hlavně o lidech, ať už žijí v jakékoliv době a realitě.

S pozdravem, úctou
a přáním příjemného čtenářského zážitku

Petra Štarková

OSUD ČEKÁ ZA NEJBLIŽŠÍM ROHEM

„Kdyby přišel mladej kluk v oranžový košili, nepouštějte ho do budovy. Za žádnou cenu! Vysvětlím to později. A hlavně – nebavte se s ním, nedotýkejte se ho. Kdyby vás napadl, nesnažte se s ním rvát, jenom zdrhejte!“ Vzkaz na telefonním záznamníku byl příliš nejasný a hlavně zvláštní. Snad proto se stal předmětem ranní diskuze mezi zaměstnanci reklamní agentury, jíž záznamník patřil.

„O koho jde?“ ptala se Lada, zatímco hledala cukr do kávy. „Nemám tušení. Asi se sem zas někdo snaží dostat z protekce. Lidi, co chtějí práci, dokážou být pěkně vlezlí,“ zafilozofovala Claudie.

„Šéf žádný mladý příbuzný nemá, aspoň pokud vím,“ přemítala Lada. „Ale nebude to syn od tý jeho poslední ženský?“ Claudie odpověděla pokrčením ramen. I přesto, že byl začátek měsíce a v propagačním oddělení ten den nebylo téměř co dělat, příštích pár hodin v odkrývání záhady nijak nepokročili. Celé dopoledne se však jejich open space bavil dohady, o koho by mohlo v záhadném vzkazu jít.

Schylovalo se k polední pauze. A taky k bouřce. Budovami se roztahovalo mírné šero, které přichází vždy, když je ve slunečný den slunce náhle přikryto mraky. Lada zvedla oči od monitoru a zadívala se ven. Něco ji zřejmě zaujalo, protože vstala a šla k oknu.

„Už jde konečně Matěj z oběda?“ zeptala se Claudie netrpělivě. Měla už docela hlad.

„Jde. Teda spíš běží,“ odpověděla Lada zamyšleně. Nato se zvedli i ostatní, protože vidět utíkat jejich grafika, vážícího určitě přes metrák, byl vzácný přírodní úkaz.

„Co blbne, to ho někdo pronásleduje nebo co?“ Claudie postavila hrnek zeleného čaje na stůl. Vypadalo to opravdu podivně. Obrovitý obézní muž, i v tomhle dusném vedru narvaný v saku s umělecky vyvedenými záplatami na rukávech, se pokoušel vyděšeně proplétat proudy lidí na přeplněném chodníku.

„Hele, tamhle to bude ten kluk... ten z toho vzkazu!“ ukázala Lada prstem na drobnou rozevlátou postavičku.

„No jo, máš pravdu,“ natáhla se Claudie pro mobil. S prstem na tlačítku se zastavila:

„Co když jsou to jenom nějaký jejich osobní účty? Mám volat policii nebo ne?“ Lada pokrčila rameny. To všechno se událo v několika vteřinách. V té další mladík grafika doběhl, letmo se ho dotkl a stáhl ruku zpět. Jako by mu předával symbolickou štafetu nebo jako by hráli na babu. Matěj se zastavil. Sklonil se a s rukama opřenýma o kolena namáhavě vydechoval. V obličeji byl úplně rudý. Náhle zavrtěl hlavou, jako by odmítal to, co se právě událo. Poraženecky se zvedl a pomalu se vydal k výklenku protější budovy, ke kontejnerům s odpadky. Shýbl se, a pak podruhé. Zvedal poházené obaly a zbytky školních svačín. Papíry od hamburgerů a krabice od pizzy. Vypadalo to, jako by ten nepořádek chtěl prostě jen

uklidit. Ted' obkročmo pristoupil k jedné z menších popelnic. Pohnul jí a valil ji do výklenku.

„On ho ten kluk okradl? Zahodil mu tam doklady?“ tipovala Claudie. Nezdálo se. Mladík se zastavil uprostřed proudícího davu, kousek od Matěje. Kdyby chtěl, nebo kdyby na to měl odvalu, mohl ho Matěj chytit za límec a vytrást z něj duši. Chlapec byl drobný, kostnatý a nejmíň o půl hlavy menší než on. Pozoroval jej a zdálo se, že se při tom docela baví. Další výhled přihlížejícím zaclonil přijíždějící popelářský vůz.

Průvan za jejich zády zvedl štos papírů z rýsovacího prkna a rozhodil je po podlaze. Celé pracoviště se odvrátilo od okna. Všichni rychle sbírali listy s náčrtky a snažili se je uspořádat. Až ted' si všimli, že je zapnutý bezpečnostní systém. Někdo tedy musel zablokovat vchodové dveře. Když se podívali zpět na chodník, chlapec v zářivě oranžové košili už tam nestál. Zřetelně ucítili mráz, přebíhající jim po zádech. Někdo namáhavě dusal po schodech.

„Matěji?“ hlesly obě ženy unisono. Grafik vběhl do místnosti, nakolik to jeho astmatické plíce, dobře ukryté pod vrstvou podkožního tuku, dovolovaly.

„Nechceš nám říct, co se děje?“ I ostatní v kanceláři na něj hleděli s napětím.

„Co ti chtěl ten kluk? To byla jako nějaká sázka nebo co?“

„Plní naše sny,“ hlesl zničeně Matěj a svalil se na židli, „naše sny z dětství.“ Až ted' si všimli, jak hrozně je špinavý. Jako by pár dní žil mezi bezdomovci. Vytáhl z kapsy nějakou vizitku a hodil ji na stůl.

„Pamatujete, jak to sem donesl ten chlápek ze servisu?“

Pokývli hlavami. Nápadného, excentrického žvanila si vybavil každý. Vždycky přišel s něčím, co podle něj zaručeně

fungovalo. Věštyně, číslo na kartářku nebo počítačový program, který generoval horoskopy.

*Pomůžeme vám realizovat vaše sny. Nová
psychoterapeutická metoda na principu hypnózy.
Stoprocentní úspěch zaručen.*

Přesně tohle stálo na kartičce. Ještě odkaz na webové stránky a cena.

„A co teda přesně dělá ten kluk?“

„Zadívá se ti do očí, dotkne se tě, a pak už musíš...“

odpověděl zlomeně Matěj. Nepochybovali. Jeho vzhled i scéna, kterou před chvílí viděli, mluvily za vše. Claudie sáhla do peněženky a vytáhla kupon. Hlavička firmy souhlasila.

„Kdo všechno z vás na ten web klikl a zadal tam svoje údaje?“ zeptala se. Postupně zvedla ruce většina z nich.

„Zatraceně! Četl tu smlouvu podrobně aspoň někdo?!?“

Claudie, vizitkou od firmy na sny v ruce, sklesle konstatovala:

„Vybavuju si, jak jsem chtěla být v osmi letech farmářkou. A co vy?“

„Já popelářem,“ podotkl Matěj, teď už celkem zbytečně, „víš, jak to svinstvo smrdí?“

„Kaskadérkou,“ hlesla Lada a v obavách se zahleděla k oknu. Jejich kancelář se nacházela v osmém patře. Dole potichu zavrzaly vchodové dveře.

* * *

*

Autorská poznámka: Následující povídka Válka Daniela Ostrovského je jedním z příběhů s dětským hrdinou v hlavní roli, přičemž příběh sám primárně není napsán stylem pro děti. Těmto povídkám bylo vytýkáno, že prakticky nemají definovatelnou cílovou skupinu. Moje kamarádka Jana Rečková na to tehdy řekla: „Nesmysl! Jsou to povídky pro infantilní dospělé.” Podobnou (avšak horrorovější) povídkou v této knížce je Acheron.

VÁLKA DANIELA OSTROVSKÉHO

ČÁST PRVNÍ: DĚTSKÝ HOTEL

*Jedete do lázní? Toužíte po drahé dovolené bez dětí?
Chystáte se na pracovní cestu a nemůžete nechat syna či dceru
samotné doma? Nejlepším řešením je Dětský hotel! Soukromé
moderní zařízení s přepychovým vybavením a odborně
vyškoleným personálem zajistí tu nejlepší péči o vaše potomky.
Dopřejte svým dětem luxusní pokoje hotelového typu, kvalitní
obsahu a dostatek volnosti po celý den.*

Dětský hotel Brno, 2041

Kluk v nových džínách a značkové mikině mrzutě popotáhl a zadíval se na dveře. Připadaly mu obrovské. Zkusmo dloubl do masivního dřeva. Rozhodně bylo tvrdší než jeho nehet. Sklopil oči a upřel pohled na práh před sebou. „Danieli!“ ozval se nesmlouvavý a energický hlas jeho matky, „Pospěš si, víš, kdy mi letí letadlo,“ popadla ho za ruku a trhla jím ke vchodu hlavní budovy.

Bledá ruka hrábla do hromady připravených složek:

„Ostrovský Daniel, narozen 1. 4. 2029?“ Trochu pozdě pochopil, že to mluví k němu.

„Ano, to je on. Neumíš se představit sám?“ Máma se zatvářila nespokojeně. Asi si už představovala tu frontu na letišti.

„Pomočování, alergie, nějaké záchvaty?“

„Ne, nic takového,“ řekla chvatně a zadívala se na mobilní telefon. Ukazoval tři čtvrti na šest.

„Budete si přát nadstandart?“ Viola Ostrovská na okamžik zaváhala. Neměla teď zrovna čas ptát se, co to obnáší.

„Dobře.“ Vložila palec do platebního identifiátoru a odeslala příslušnou částku. Žena v uniformě vychovatelky přejela kurzorem po dlouhém seznamu jmen na monitoru a kliknutím započítala Daniela Ostrovského mezi klienty Dětského hotelu.

* * *

Šel dlouhou chodbou plnou dveří a snažil se stačit dlouhým krokům bílého pláště před sebou. Minuli skupinku kluků a holek, kteří o něčem vzrušeně debatovali. Měli na sobě trika a sportovní kalhoty BestLife – kulaté logo firmy poznal hned, protože sám tuhle značku miloval. Stejně jako všichni jeho kamarádi. Jenže tahle ostře fialová barva v letošní nabídce jejich obchodu nebyla, tím si byl docela jistý. A tady ji má celá parta – jen trička holek se trochu lišila od klukovských přiléhavějším střihem a byla o poznání světlejší. Zalitoval, že si nevzal tu novější mikinu – ještě tady bude za blba.

„Ostrovský!“ neslo se chodbou. Vychovatelka otevřela dveře jednoho z pokojů a ukázala dovnitř. Radši se rozběhl.

„Tak tady. Máš pokoj 307, pamatuj si to,“ hodila na matraci objemný balík. Obsahoval povlečení, deku, ručník a Daniel zazíral. Z plastového obalu vykukovala fialová barva sportovní soupravy BestLife. Potěšeně se usmál.

Sedl si na postel a zadíval se z okna. Skrz ozdobnou mříž bylo vidět ptáky a slyšet slabý hukot tramvají. Dětský hotel – nejdražší ve městě. Ale pořád je to jen místo, kam vás pošlou, když rodiče nemají čas. Jedou na služební cestu, na dovolenou, mají novou svatbu nebo tak něco. Nepředstavoval si, že tu bude tak... prázdnou.

Ozvalo se zaklepání na dveře. Daniel sklouzl z lůžka a šel otevřít. Na chodbě nebylo ani živáčka. Vyděsilo ho to. Tohle se mu stávalo už ve škole. Tam si myslel, že si z něj někdo dělá legraci, ale že by stejný nápad měli i tady?

Na záchod se odvážil až po dlouhé chvíli. Cestou pro jistotu počítal dveře, které míjel, i když si číslo pokoje opsal fixou na ruku.

Dalo mu trochu práce držet si nohavice kalhot tak, aby nevytíraly zacákanou podlahu. Souprava mu byla poněkud velká. Domočil a rozhlédl se kolem. Zdi byly do výšky jeho hlavy polepené falešnými dlaždicemi. Všiml si odchlíplého rohu jedné tapety. Zatáhl za něj. Pár drobků omítky se vysypalo na podlahu. Daniel se lekl. Honem zkusil to místo uhladit, přilepit dlaždici zpět, než někdo přijde. Pod tapetou imitující keramiku nahmatat malé prázdné místo. Dutinku ve zdi. Opatrně sáhl dovnitř. Vytáhl ruličku ošoupaného zaprášeného papíru - plánek, nakreslený propiskou a popsáný načmáraným, chvatným písmem.

„Co to děláš?!“ rozkřikl se někdo ve dveřích. Proti němu vyrazili dva kluci, o dost větší než on. Srazili jej na mokrou zem a pak už se Dan radši pevně schoulil do klubíčka. Bylo to

stejně - tady jako ve škole. Nechtěl to aspoň vidět, když už se neuměl bránit. Několik kopanců ho bolestivě zasáhlo do zad, stehů a pak do ruky, kterou se snažil chránit si obličej. Cítil, jak na něm jeden z kluků klečí. Chytl ho pod krkem, trochu nazdvihl a pak volně pustil. Hlava mu třeskla o zem. Místo tmy teď viděl rudou zář posetou tisícem jiskřiček. Otevřel oči. „Ty vole!“ Větší z kluků zastavil napřaženou pěst uprostřed pohybu a slezl z ležícího těla. Dloubl do druhého a namířil prst do Danielova obličje. Konkrétně někam mezi jeho oči. Jedno měl modré a druhé zelené. Byl zvyklý, že to lidi občas udivovalo. Ale nikdy se mu ještě nestalo, že by ho to zachránilo od rvačky.

„Zírej,“ zlý výraz v jejich tvářích vystřídal nefalšovaný zájem. Sklonili se blíž.

„No jo, fakt... ty bláho.“ A ještě:

„Ty seš *médium*? Takhle malej?“ tvářili se uraženě, jako by Dan mohl za to, že je mu teprve jedenáct.

„Co je to *médium*?“ zeptal se opatrně. Nechtěl je znovu podráždit.

„Ty to nevíš? Tak to je teda fakt v háji!“ odfrkl větší znechuceně, pustil jeho triko a vyšel ze dveří. Menší ho následoval.

Daniel namáhavě vstal ze studených dlaždic a držel si naražený loket. Nic nechápal. *Médium*? Měl husí kůži a chtělo se mu brečet. Pod nohou mu zašustila mapka, co o ni ti dva tak stáli. Nebo ne? Třeba ho chtěli zmlátit jen tak, pro legraci.

Chvatně sebral zmačkaný papír, teď už na několika místech rozpitý. Složil ho do malého čtverečku a strčil do vnitřní kapsy kalhot.

ČÁST DRUHÁ: VEČER A NOC

Dvojice kluků se zastavila před dveřmi na terasu.

„Michale? To byl fakt on?“ zeptal se menší.

„Jo, bohužel,“ odtušil Michal a zašátral v kapse kalhot.

Vytáhl prázdnou krabičku od cigaret a znechuceně jí mrštil za řadu květináčů.

„Takže je to v háji. S tím mrnětem toho moc nenaděláme. Nemá o ničem ani páru.“

„To jako přijde pozděj jiný médium?“ zadoufal mladší.

„Kdybych to sakra věděl!“ Michal sevřel bezmocně ruce v pěst. Měl hroznou chuť do něčeho praštit, jenže kolem byly jen holé stěny. Díval se skrze sklo a mladšímu ten pohled připadal stejně prázdný, jako oči robotů na hraní.

„Ty, Míšo?“ Mladší se ho pokusil nesměle chytit za ruku. Tolik chtěl pomoci sobě i těm ostatním.

„Hrabe ti nebo co!?!“ vytrhl se mu Michal a nakopl nejbližší květináč. Třeskla výplň ve dveřích terasy a hrnek s kytkou proletěl ven na dvůr. Kluci na vteřinu strnuli.

„Zdrháme!“ postrčil Michal Tomáše a v okamžiku zela chodba zase prázdnotou.

* * *

Do večera na Daniela už nikdo nepromluvil. Jen měl divný pocit, že se na něj všichni dívají a ukazují si prstem. To klepání zaslechl ještě asi dvakrát. Nenechal se už splést, aby šel otevřít. Vždycky jen řekl „Dál!“ a nikdo nevešel. Tohle se objevovalo už dřív, když byl sám. Slýchal divné zvuky a někdy

měl pocit, že věci před ním uhýbají, jako by se ho bály. Nedokázal to nikomu říct, jen několikrát zkoušel naznačit mámě, že se sám bojí a že nechce do Dětského hotelu, i kdyby to tam bylo nevímjak krásné a zábavné. Jenže táta od nich před třemi roky odešel a teď navíc byl už rok v cizině, takže se nedalo nic dělat.

Pokusil se jí zavolat, ale měla vypnutý mobil, ostatně jako vždycky, když byla na konferenci. Dan se pokusil vzpomenout si, kdy mámin pracovní program končí:
Ted' konference, pak do deseti jednání a pracovní schůzky. Potom raut. Zítra má od devíti sraz s... kruci jak se ten chlap jmenuje! Měl bych si to pamatovat, stejně ho zase přivede domů a nebudu všem pořád říkat strejdo. Neradostně si spočítal, že s ní má šanci mluvit nejdřív zítra kolem poledne. Do té doby to musí vydržet. Přechkal večeri a pak prošel špalírem podezíravých pohledů do svého pokoje. Sprchu pro dnešek vzdal. Nikdo si toho nevšiml.

Večerka byla v půl desáté. Vychovatelka přišla a zahrnala kluky do postelí. Otočila spínačem a po pokoji se rozlila tma, tlumená jen slabým odleskem lampy za oknem. Daniel by rád alespoň věděl, jak se jeho spolubydlící jmenují. Byli oba starší než on, ale to tu byli skoro všichni. Neodvažoval se na ně sám promluvit. Opatrně si urovnal mapku ve vnitřní kapsičce pyžama. Tiskl ten složený papírek, jako kdyby měl představovat jeho jedinou záchranu v tomhle nepřátelském světě. Pokusil se usnout.

V noci ho probudil podivný šramot. Vytřeštil oči a tlumeně vykřikl. Měl už zase dojem, že skříň, stojící proti němu, se pohnula. Nejprve se jeden její roh vysunul dopředu, pak druhý, jako by se učila chodit. Zatajil dech a

zaposlouchal se. Měl hrozný strach, tak velký, že přemohl i obavy z toho, že se mu vysmějí nebo mu vynadají, že je budí. „Kluci...?“ zašeptal opatrně. Pak znova, trochu víc nahlas. Nepomohlo to. Bylo hrobové ticho, neslyšel ani jejich dech. Konečně se odhodlal, že sleze z postele a jednoho z nich vzbudí.

Nahmatal polštář a sáhl do přikrývek. Postel byla prázdná. Ani ve třetím, zbývajícím lůžku nikdo neležel. Že by šli kluci na záchod? To bylo poslední místo, kam by teď Daniel chtěl jít.

Přesto se tam vydal. Poslouchal nejdřív chvíli za dveřmi, protože čekal uvnitř partičku kouřící noční cigaretu. Jenže v místnosti s mušlemi bylo jako po vymření. Dan vyšel ven a váhavě stiskl kliku jednoho z cizích pokojů. Kdyžtak řekne, že se spletl. Zoufale zatoužil vidět alespoň někoho, ať už je to kdokoliv.

Slabý měsíční svit ozařoval prázdné postele. Přece si je rodiče teď v noci všechny neodvezli domů? Neměl ponětí, jak dlouho tu ostatní jsou, jestli jen přes noc, nebo několik dní. Pro něj si maminka přijede, jen co bude mít čas. Zadoufal, že to bude hodně brzy.

Přemohl strach a rozhodl se, že nahlédne po řadě do všech pokojů na tomto podlaží. Nikde nikdo. Danielovi se trásla brada, když mačkal zvonek na dveřích místnosti vychovatelek. Vždyť co mohlo být horšího než být tu úplně sám? Dveře před ním se ale neotevřely, nevykoukla z nich nevlídná žena v bílé uniformě, bylo prostě jen ticho. Snad spala noční směna příliš tvrdě s vědomím, že děti se ohlídnou samy, snad zašla na jiné oddělení poklábat si s kolegy, snad se jí jenom nechtělo vyjít ven do nevlídného šera chodby.

Něco jej napadlo. V mlhavém světle na okenním parapetu uhladil zmačkaný papír. Nemýlil se. Chvilku mu trvalo, než mapku zorientoval. Ano, tady byl jeho pokoj, a tady hlavní chodba. Cestička, vyznačená šipkami, vedla od původního úkrytu plánu někam pryč. Někam za konec chodby s výklenkem, do místa, které už se na mapku skoro ani nevešlo.

Po několika chybných pokusech Daniel ten konec chodby našel. Bylo to hned vedle rozbité skleněné tabule, provizorně zalepené fólií. *Tak tady mapa končí*, povzdechl si. Výklenek metr krát metr a nic v něm. Ale přece. Malá páčka vedle. Dlouho váhal, jestli ji stisknout.

Kdesi nad ním to suše zaklapalo. Lekl se a uskočil. Právě včas, aby uhnul padající mase kovu. To ve stropě se otevřela padací dvířka a k nohám se mu s rachotem vysunul skládací žebřík. Daniel konečně zaslechl lidské hlasy. Tichý šepot se ozýval ze shora, z půdy.

ČÁST TŘETÍ: MÉDIUM

Kotouče prachu, v nichž by astmatici sotva dýchali, se převalovaly podkrovím jako zlověstné mraky. Skrze ně viděl záda kluků a holek. Báł se, hrozně se báł. Ale samota dole byla horší. Konečně si ho všimli.

„Michale? Tomáš! Tak on přišel!“ rozšuměly se hlasy. Ruka, už známá z dnešního podvečera, mu sevřela límec bundy a vytáhla ho nahoru.

„Jak ses sem dostal?!?“ sykl výhruzně menší z kluků, se kterými měl už dneska na záchodě tu neblahou čest se

seznámit. Snažil se odsunout jeho prsty aspoň tak, aby mohl mluvit.

„No... normálka, ne? Dole přece nikdo není, tak jsem hledal,“ pokusil se zatajit mapku ve svém pyžamu.

„Hledal jsi co? Co jsi hledal?!?“ Michal zachytil Tomášovu ruku a odtáhl ji od Danielova krku..

„No... vás přece, dole nikdo není,“ zopakoval Dan, jako by to snad mohli nevědět. Michalova tvář se přiblížila k jeho obličej:

„A neměls žádněj zvláštní pocit? Něco tě sem táhlo, ne? Jinak bys nás nenašel ani za zlatý tele!“ Hlas nepsaného vůdce party získával na naléhavosti.

„Jo, to jo, měl,“ kýval horečně hlavou. Byl by souhlasil se vším, jen kdyby ti dva drželi pěsti trošku dál od jeho tváře. Michal chvílku horečně uvažoval.

„Tak pojd', zkusíme to,“ řekl a hlouček před nimi se bez hlesu rozestoupil. Ať to bylo co chtělo, Daniel neměl chut' nic zkoušet. Kdyby mu nestáli každý po jedné straně, byl by snad nejradši přece jen utekl do toho ticha tam dole. Nezbylo mu ale, než vykročit roztřesenýma nohama a jít, kam chtěli.

Na zemi byla rozprostřená prastará špinavá deka, poházená pestrou směsicí nejrůznějších předmětů.

„Tam si stoupni,“ popostrčili Daniela do kruhu. Zaváhal, jestli si nemá zout boty, ale tady s tím nejspíš nikdo nepočítal.

Váhavě vykročil. Málem šlápl na maličkou panenku, válející se pod jeho nohama spolu se dvěma mobily, miniaturním autíčkem, zlatým řetízkem a lahvičkou laku na nehty.

Uprostřed děravé přikrývky zůstal bezradně stát.

„Čekali jsme, že přijde médium,“ Tomášův nenávidný hlas se ostře rozlehl prostorem. Nikdo se neodvážil pohnout.

„Všechno máme připravený dobře. Tak jak je to možný, že je tady akorát tenhle zmetek?“

„Počkej, Tome,“ zadržel ho Michal. Pak se obrátil k Danielovi trochu laskavěji než předtím.

„Podívej, Danieli, nedá se už nic dělat. Všechno to souhlasí, sedí na tebe popis, ty oči a... všechno. Ty JSI médium, nejspíš to tak bude,“ nepatrně se na Daniela usmál.

„Ted' dávej pozor, ať to pochopíš. Tvoji rodiče nepřijdou, nikdo pro tebe nepřijde. Prostě tady zkejsneš napořád, tak jako my. Normálně tě sem odložili. Jasný?“

Dan vypálil pěstí po jeho obličeji tak rychle, že Michal nestačil zareagovat. Ještě než zkroutil jeho malou ruku za zády, ucítil, jak mu teplý pramínek krve stéká z nosu kolem rtů. Přesto pokynul kolem sebe, aby ho nechali být.

„To není pravda, ty kecáš, ty si tady třeba zhebni, ale já jdu za pár dní domů, i kdybyste mě chtěli umlátit!“ Daniel vřískal a pokoušel se kopnout kolem sebe. Ale jeho odpor pozvolna slábl.

„Dane, on ti nelže, všichni z našeho patra tu měli být týden nebo dva,“ domlouval mu Tomáš a bylo mu toho kluka zatraceně líto. „Já jsem tady skoro půl roku,“ dodal vyhaslým a unaveným hlasem. Dan se marně zkusil vymanit z Michalova sevření. Zbytečná námaha. Soustředil všechnu svou nenávist, vztek a beznaděj do toho pohybu. Michalovi stačilo jen lehce zesílit stisk a Dan neměl žádnou šanci.

Najednou se nad nimi ozval nepříjemný skřípavý zvuk. Všichni vzhlédli. Lustr se divoce kýval, jako by na něj právě skočila neviditelná opice nebo jako by začínalo zemětřesení. Přidaly se dunivé tupé údery z míst, kde stála řada skříní. Ty ted' ze sebe strásaly letitý prach a ten padal na zem ve velkých chuchvalcích. Zvuky zesílily a masa dřevěných kvádrů se dala do pohybu. Nejprve všechny skříně ztěžka vysunuly svůj pravý roh vpřed. Pak levá strana předběhla tu

pravou, asi tak jako dítě, když se učí chodit, a potom stále jistěji a hrozivěji vpřed. Všichni zírali s vytřeštěnýma očima a pootevřenými ústy, neschopni jakéhokoli pohybu. Jen Michal mimovolně pustil Danielovy ruce.

Ochromenou atmosféru prořízl první zděšený výkřik. Další následovaly hned za ním. Odkudsi přilétla veliká stará kniha a narazila do zdi. Další už mířila líc, zasáhla Tomáše do zad a povalila ho na zem. To kluky vzpamatovalo. Probrali se ze svého ustrnutí a rázem se natlačili k protější zdi. Knihy samovolně vylétaly z knihovny a s neomylnou přesností zasahovaly jednoho po druhém. Příkryvka před nimi se ladně vznášela půl metru nad zemí. První zareagoval Tomáš.

„Zastav to! Prosím tě, zastav to!“ svezl se na kolena k Danovi a postrkoval ho vpřed.

„Promiň nám to, Dane, zastav je nějak!“ přidal se zděšeně Michal a potom i ostatní. Východ z půdy byl dávno zatarasený hradbou postupujících skříní. Volný prostor se zmenšoval. Tomáš objal nejbliž stojícího člověka. Bylo mu jedno, kdo to je.

Daniel nechápavě hleděl kolem sebe. Co po něm chtějí? Sotva si stačil uvědomit, že je těžké skříně zavalí a rozmačkají na kaši. *„Zastavil bych je, kdybych věděl jak,“* zatoužil. Sotva v duchu vyslovil tuhle myšlenku, skříně zůstaly stát a těžké svazky s koženými deskami se volně snesly k zemi.

„Co to bylo?“ ozval se Dan jako první.

„To snad víš nejlíp ty, ne?“ odtušil Michal ohromeně.

„Jak to děláš?“ zajímal se Tomáš.

„To já?“ Daniel si tím nebyl pořád moc jistý. Všiml si sice už dřív, že se kolem něj dějí tyhle trochu zvláštní věci, ale dosud nikdy jej nenapadlo, že je prostě vyvolává a způsobuje on sám.

„Dokážeš... to dát zpátky?“ Otázka, vyslovená opatrným hlasem byla na místě. Prostor asi dva na dva metry kolem nich byl ohraničen starožitným nábytkem tak, že nikde nebyla skulinka tak velká, aby se mohli protáhnout ven. Michal přešel dlaní přes hladká čela skříní. *Jak dostaneme přes tohle ven holky, to teda fakt netuším*, pomyslel si chmurně. Náhle se lekl a odskočil. Ozvalo se další zaječení, a pak už jen udivené ticho.

Skříň ucukla před Michalovou rukou a řada se dala na ukázněný pochod zpět. Ohlédl se po Danovi. Stál tam s rozzářenýma očima, fascinovaným a soustředěným výrazem. Michal stočil pohled po místnosti. Všechny staré krámy, které tu byly rozházené po zemi, rázem ožily. Kusy nábytku se stavěly do pozoru, knihy se vyrovnaly do vzorných řad.

* * *

„Víš co, sedneme si k tomu,“ navrhl Michal nejistě, když skříně opět stály u stěny a prach pomalu klesal na zem. Uvelebili se na dece a ostatní posedali opodál.

„Pracujeme na tom dlouho, už přes tři měsíce,“ začal, „tehdy pro Toma zase nepřijeli a on pochopil, že sám se odtud nedostane. Už předtím tady pár starších kvůli tomu dělalo bugr, ale nic jsme si nevymohli, leda tak průšvih u vychovatelek. Jenže tehdy, tehdy nám to došlo. Ty nejlepší věci tě vždycky napadnou, když je ti nejhůř, to sis možná už všiml.“

„Vyhlásili jsme válku. Rodičům, vychovatelům a všem, který s tím mají co dělat. Vykašlali se na nás, a na to nemají právo.“ Michal se zahleděl z okna a odmlčel se. Teprve teď se vzpamatoval z toho, co před chvílí zažil.